

Kai Moltke: Jeg må begynde med at beklage, at så mange partier på én gang har stillet et så udflydende spørgsmål til udenrigsministeren: hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den internationale situation? Det er jo det sædvanlige oplæg, som alting rodes ind i. Det ene øjeblik bevæger vi os fra fællesmarkedets smørpriser, overnationale instanser for at sejle videre til Suezkanalen, Israelproblemer og ende i Sydøstasien ved Vietnam og den voksende krise her. Jeg må altså begynde med at påtale det system: vi har mange gange fået en forfærdelig blandet diskussion her i tinget, og jeg vil henstille, at man fremtidig tager ét problem ad gangen og gennemgår det ordentligt.

Nå, man skal jo også se at finde undskyldende momenter, og et undskyldende moment er jo, at vi godt f. eks. kunne koncentrere os om situationen og udviklingen i Vesteuropa alene, men at der desværre findes en global sammenhæng i en række problemer, som påvirker situationen de steder, hvor man ellers i øjeblikket står med de største muligheder. En sådan ødelæggelse af klimaet for europæiske ordninger er den fortsatte udvidelse af krigen i Indokina til en indokinesisk krig i ordets egentligste forstand fremfor at være en Vietnamkrig. En anden er, at man efter tre års forløb ikke har kunnet gennemføre en Mellemøsten-ordning på grundlag af klare retningslinjer og betingelser, vedtaget i De Forenede Nationer med den danske regerings samtykke.

Se, jeg tror altså, at der for så vidt findes en sammenhæng i tingene, men at man i fremtidige debatter vil gøre klogt i at servere én ret ad gangen i stedet for igen at ty tilbage til tingets dårligste tradition, de sammenkogte retters gryde.

Det er blevet anerkendt, trods spørgsmålets brede ramme, at visse ting skulle holdes udenfor, deriblandt problemerne om markedet. Jeg skal ikke gå i mange enkeltheder med hensyn til markedet i denne omgang. Jeg vil for så vidt gerne med et par få undtagelser holde mig til spillets regler i denne debat, hvis udenrigsministeren vil stille i udsigt, at vi snart på dette vigtige område får en lille oversigt over de forskydnings, som har fundet sted i diskussionerne om markedet. Det er jo ingen dagligdags begivenhed, at en borgerlig regering pludselig

braser sammen med markedsspørgsmålet som det centrale. Det er heller ikke noget særlig beroligende tegn, når socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, står og taler, ganske vist ikke om markedet i sig selv, men om markedets institutioner og siger, at man i det politiske samarbejde absolut ikke ønsker overnationale organer skabt. Ja men dér tror jeg vi skal snakke med udenrigsministeren, hvorvidt det er fuldstændig risikofrit, hvorvidt vi ikke får sådanne overnationale organer på det politiske område — eller når det tilføjes, at i de forskellige økonomiske organisationer, der er skabt, ønsker man en parlamentarisk repræsentation til at kontrollere de bureaukratiske organer. Jeg skal da erkende, at det er et fremskridt, når man fra den socialdemokratiske ordfører sætter disse ting i relief og hermed markerer, at vi befinder os i et samfund med partier under udvikling.

Men så er der lige én ting, jeg gerne vil have afklaret, før vi går til en sådan saglig markedsdebat. Findes der én linje inden for socialdemokratiet, når det drejer sig om henvendelserne til det danske folketing og dansk publikum, og en anden, når man lader sig interviewe til international presse, internationale socialistiske blade? Jeg står her med et meget interessant lille blad, udgivet af socialdemokratiets venstrefløj i Hamburg. Det hedder Sozialistische Korrespondenz, og det nummer, jeg står med, er såmænd fra 1. marts i år, og hvad læser jeg dér? Dérlæser jeg to yderst interessante socialdemokratiske indlæg, som jeg godt vil have bekræftet eller dementeret over for dansk offentlighed. Først ser jeg en udtalelse fra hr. Anker Jørgensen, som sidder nede på sin plads:

„Jeg er meget skeptisk ved tanken om en tilslutning til fællesmarkedet. Vor industrieksport til Sverige overskrider langt eksporten til samtlige fællesmarkedslande, og det er efter min mening et argument, der taler for sig selv. Jeg er af den faste overbevisning, at uden Sverige og Norge er vor tilslutning umulig“.

Og efter en konference i det tyske metalarbejderforbund med dettes formand, Otto Brenner, kommer en udtalelse af socialdemokratiets tidligere næstformand, hr. Hans Rasmussen:

„Da vi anmodede vore vesttyske kolle-